

Ми – нащадки козацької слави

Артем НАХИМЧУК,
студент другого курсу
ВСП «Одеський автомобільно-дорожній фаховий
коледж ДУ «Одеська політехніка»

З ІСТОРІЇ НАПИСАННЯ ПОЕМИ «МАРСОВЕ ПОЛЕ»...

Ідея написання поеми прийшла до мене спонтанно. Кажуть, багато бдей приходить саме тоді, коли для них з'являється наго-да. Для цієї ж ідеї нагодою стала Всеукраїнська естафета, організаторам якої я вельми

вдячний за змогу взяти в ній участь.

Як зараз пам'ятаю, це було 14 вересня (тоді вже було відомо про естафету) і ініціатором моєї участі стала викладач української мови та літератури Чудак Світлана Іванівна.

Вона запропонували стати учасником святкової естафети, і я погодився не вагаючись. Розуміючи масштаб цього заходу, я просто не міг його пропустити принаймні з двох причин: я позиціоную себе як поета, та я – українець. Який син своєї країни, знаючи її славу минушину, нинішню її долю, люблячи її лише тому, що вона є – за усі здобуття і за саме єство – не хоче підтримати її у тяжку хвилину? Я не зміг би просто мовчати.

Підбираючи матеріали для майбутнього вірша, я зрозумів те, що чудово було б не тільки освітити загалом славу історію України, а й показати момент з історії одного з її не менш видатних міст. Вже тоді я розумів: це буде поема. Одеса якнайкраще підходить для подібних речей, адже скільки про наше місто написано пісень, віршів, оповідань. Тут все надихає на творчість.

А найголовніше – це важлива і невід'ємна частина України.

Головні герої і первісна ідея сюжету сформувалися також спонтанно. Після занять я, звичаєм, зайшов до Світлани Іванівни (якій я найбільше вдячний за ідею) і ми, почавши з новин про «Естафету», перейшли до буденних тем. І, розповідаючи про ситуацію, що сталась зі мною тоді, я згадав вулицю ім. Іва-

на та Юрія Лип в нашому місті. Спочатку Світ-

– «Невже це все є Україна? –
Його спитав ще молодий
Студент-слюсар. – І ця година
Для неї – шанс ізнов, новий?»

– «Так... Ми без неї, може, зможем.
Он біси без Москви живуть.
Любовь у собі переможем,
Звернем на іншу, легшу путь.
Підем Європой і світами, Підем
на схід до москалів, Ми все
зуміємо.. А з нами Хто піде?
Армія дідів,
Наша історія і віра?
Наша любов, наша жага?
І мова, сутність, і зневіра
У нашого ж ворога.
Без неї зможем, без держави, Але
вона без нас не є.
І тому вічно буде з нами,
І у майбутнє поведе!
Не, хай у нас цей скарб побуде!
Най ми живемо у війні, Наш дух
одвічно з нами буде – Бо вільні ми,
тому й живі.

лану Іванівну, а потім і мене, наче струмом обдало. «Боже, це ж ідея!», – спалахнуло у мене в голові, а моя дорога наставниця мене тільки підтримала. Вирішивши слідувати своїм патріотичним настроям, я обрав для поеми героїв першої Гайдамацької дивізії, де служив Юрій Липа.

Так народилась ідея, а потім і сюжет після досконалого вивчення його особистості. Працював я декілька годин на день, писалося легко, речення формувалися швидко. Пункт за пунктом виконувався план, рими формувалися самі собою. Я з головою пірнув у роботу, будуючи скелет твору і насичуючи його м'язами, хрящами, органами. Словом, робота над поемою була особисто мені приємна, і під кінець дру-гого дня вже був готовий її чорновий варіант. Для мене це була справа особистої відповідальності, відповідальності перед історією мого народу, перед Україною і тими, хто боронив і боронить нашу незалежність, нашу землю. І я вважаю, що хоча б цим трохи підтримав їх.